

overtage Ansvar for Skaden og endelig, som det tredje Moment, at Driften ligeledes skal overtage Bevisbyrden, for saa vidt den vil paastaa, at Skaden ikke vilde kunne være undgaaet ved Anvendelse af den Omhu og Agtpaaagivenhed, som Jærnbandedrift i Almindelighed udkræver. Jeg tror, at man hér har stillet Fordringerne til Driften saa højt, som det paa nogen Maade kan forlanges, naar man ikke skal komme ind paa at statuere et Ansvar for rent hændelig Skade. Saa vidt har hverken Regeringen eller Landstinget ment at kunne gaa, og den Omstændighed, at der kan paavises enkelte andre Lande, hvor man gaar saa vidt i at paalægge Jærnbandedriften Ansvar, saaledes som f. Eks. i Tyskland og Svejts, har ikke kunnet forandre min Stilling. For saa vidt vil jeg altsaa ikke kunne gaa ind paa det Synspunkt, som er anført af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Leth-Espensen), for saa vidt han mente, at man skulde gaa til, hvad han selv vilde kalde en Forsikringslov. Det er ikke det, Regeringen har tilsigtet med Forslaget, og i saa Fald skulde det være bygget paa ganske andre Principper. Det erkendte det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds ogsaa, idet han var inde paa Tanken om at dele Erstatningspligten i to forskellige Klasser, efter som der kunde siges at være Skyld, eller dette ikke var Tilfældet. Jeg tror, at det ærede Medlem selv ved at gennemtænke denne Tanke vil erkende, at en saadan Klassifikation vilde være noget meget kunstigt og unaturligt. Medens jeg saaledes mener at have fundet fuld Tilslutning i Landstinget for selve den Tanke, der laa til Grund for Forslagets Bestemmelser om Betingelserne for Jærnbanedernes Ansvar, har man i Landstinget ment at burde gaa noget videre, naar man kom til Spørgsmaalet om, i hvilket Omfang der skal paalægges Jærnbanederne Erstatningspligt, og det Princip, man i Landstinget har lagt til Grund for Bestemmelserne, som de fremtræde i Lovforslagets §§ 2 og 3, er da særlig det Princip, som er gjort gældende i Straffelovens §§ 301 og 302. Jeg har ikke fuldt kunnet erkende, at det var nødvendigt, naar man i øvrigt vilde paalægge Driften Ansvar, eller et Slags Medskyld for, hvad Driftsbestyrelsen eller Driftsfunktionærerne havde forømt, da at analogisere fuldstændig fra Straffelovens Bestemmelser om Godtgørelse for Lidelse, Ulempe, Lyde og Vansir, og ikke heller har jeg oprindeligt tænkt, at det var nødvendigt ved denne Analogi at gaa til den

samme Forstaaelse af Begrebet: Forsørger, som er nedlagt i Straffelovens § 302; men jeg har dog tiltraadt det Forslag, som blev stillet i Landstingsudvalget i denne Henseende, og for saa vidt fremtræder nu den Erstatningspligt, som Jærnbanederne overtage efter § 2 med Hensyn til Erstatningen til den tilskadekomne i et noget udvidet Omfang, for saa vidt der her er taget Godtgørelse for Lidelse, Ulempe, Lyde og Vansir med. Med Hensyn til Erstatning for den omkomnes efterladte er der ligeledes sket en Udvidelse i Lovforslagets § 3, for saa vidt ikke blot de Personer, over for hvem den omkomne stod som retlig Forsørger i Dødsøjeblikket, men tillige den, for hvilken han var faktisk Forsørger som Følge af den tidligere retlige Forsørgelsespligt, der havde paaligget ham, ville have Krav paa Erstatning efter denne Paragraf. Endvidere er Omfanget af den Erstatning, der vilde kunne tilkomme disse forsørgede, som det allerede er blevet paavist af det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. J. Larsen), jo noget udvidet. Saa vidt har jeg ment at kunne strække mig efter Landstingsudvalgets enstemmige Ønske, men videre mener jeg rigtignok heller ikke, man vil kunne gaa, og naar det ærede Medlem for Københavns 3dje Valgkreds (Alf. Christensen) udtalte, at det vilde være farligt ikke at udvide Begrebet Forsørger ud over, hvad Tilfældet er efter Lovforslagets § 3, saa vil jeg sige, at det vilde være særdeles farligt at udvide Begrebet i saa Henseende, idet det jo i Virkeligheden er et meget ubestemt Begreb dette, i hvilket Omfang en Person har paataget sig andres Forsørgelse. Til Grund derfor kan ligge et ganske tilfældigt Velgørenhedsforhold, som ikke har det mindste at gøre med Slægtskabsforhold eller slige naturlige Forbindelser mellem to Personer. Naar jeg nærmere skal omtale de Indvendinger, der ere fremkomne fra ærede Talere, saa henviste det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) til, at Bestemmelsen i Slutningsparagraffen, at „foranstaaende Bestemmelser finde tilsvarende Anvendelse paa private Jærnbaner“, mulig ikke var et ganske adækvat Udtryk for den Tanke, man her har villet fremsætte. Jeg tror nu i saa Henseende ikke, at Bestemmelsen frembyder nogen Betænkelighed. Det er et ret kort Udtryk for, at samtlige Bestemmelser i Loven — mutatis mutandis, med Forandring efter Forholdene, efter som det er Statsbandedriften, som staar over for vedkommende